

τάς κούκλας εκείνας τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὰ ῥάκη τὰ ὅποια φέρουν ἐπὶ τοῦ κορμιοῦ των, καὶ αἱ ὅποια εἰς τὰς πτυχὰς τῆς φούστας των τὰς ὁποίας σύρουν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων ἐγκρύπτουν τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς οἰκογενείας των, τὴν ἀπελπισίαν τοῦ πατρός των ἢ τοῦ συζύγου των, καὶ τὴν ἀτιμίαν τὴν ἰδικήν των.

Τώρα πλέον δὲν ὑπάρχουν κάμπαι· ἀφῆκαν τὰ μετὰ-ξινὰ των κουκούλια ὅπου ἦσαν φυλακισμένοι καὶ ἐπέταξαν ἐλεύθερα ψυχαί. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ Λιζιὲ καὶ ἡ Ὠδραίη καὶ ὅλαι αἱ μοδίστραι τῆς ἐδοῦ Ἐρμού ἀπέπεμψαν τὰς ἐργατίδας των καὶ ἐκλείσαν τὰ καταστήματά των δι' ἑλλειψιν ἐργασίας. Τόσον ἀκαμάτως εἰργάσθη ὁ σύλλογος οὗτος!

Εἰξεύρετε τί κάμνει ὁ μπανιέρης τῶν γυναικείων λουτρῶν τοῦ Φαλήρου; Ἀπαιτεῖ νὰ προπληρόνουν αἱ γυναῖκες πρὶν εἰσελθοῦν νὰ λουσθῶσι· καὶ οὕτω ἀπὸ τὸ τε-ζιάχι του σχηματίζεται μακρὰ οὐρὰ γυναικῶν συνωθουμένων, αἵτινες μὲ τὰ λεπτά των εἰς τὰς χεῖρας περιμένουσι νὰ κινηθῇ ὁ τεῖχος τῶν νώτων τῆς προηγούμενης των. Καὶ ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των, καὶ ἕως ὅτου νὰ μετρήσῃ ὁ μπανιέρης μὲ τὴν ἀπάθειαν ταῖς δεκάrais του, αἱ γυναῖκες πρὸ τοῦ λουτροῦ των κολυμβῶσιν εἰς τὸν ἰδρωτὰ των καὶ ψήνονται ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὅταν ἔχουν τὴν ἀτυχίαν νὰ θέλουν νὰ κάμουν τὸ λουτρόν των κατὰ τὰς 5—6. Δὲν ἐννοοῦμεν αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν τῆς προπληρωμῆς ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες πληροῦν μετὰ τὸ λουτρόν. Πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου αἱ γυναῖκες ἔχουσι πολλὰ δικαιώματα, πολλὰς προτιμήσεις. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ μπανιέρης ἐννοεῖ κατὰ τοῦτο νὰ τὰς προτιμᾷ τῶν ἀνδρῶν· νὰ πληρόνουν προπληρωτά.

με διήγειρεν ἐν εἶδος λαϊμαργίας . . . ἤθελον νὰ τὸν ἐγ-γίζω Μεταξὺ τοῦ ὧτος καὶ τῶν ἄκρων τριῶν τῆς κόμης του, ὑπῆρχε θέσις τις κατὰλευκος καὶ ἄβρα . . . Ἡ ἰδέα μοῦ ἦλθεν ἀμέσως ὅτι ἂν ποτε ἀπέκτων γενναϊότη-τα, ἐκεῖ θὰ τὸν ἐφίλουν συχνότερα· τί παράδοξον αὐτὸ τὸ προκίσθημα! εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τὸ μέρος . . . συνή-θως . . . τέλος πάντων.

Αἰφνης ἐσταμάτησε. Ἐν τούτοις, ὑποπεύθυν ὅτι πι-θανὸν νὰ ἐφοβεῖτο μὴ μοῦ φανῇ κωμικὸς μὲ τὸ σκαπουι-σμένο πρόσωπό του· ἀλλ' εἶχε ἄδικον, ἐγὼ ἐρρίγουν διότι ἤμην πλησίον ἐνὸς ἀνδρός (τὸ ὄνομα αὐτό: ἄνδρας μοῦ προξενεῖ λιγὰκι ἀποστροφὴν, ἀλλ' ἡ λέξις σύζυγος δὲν ἐκφράζει τὴν σκέψιν μου) διότι ἤμην πλησίον ἐνὸς ἀν-δρός, λέγω, ἐκτελοῦντος τὰς ἰδιαιτέρας του ἀσχολίας. Ἦθελον νὰ ἐξακολουθῇ χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ, ἤθελον νὰ ἶδω πῶς θὰ κατάρθου νὰ ξυραφισθῇ χωρὶς νὰ κόψῃ τὸ μoustάκι του, καὶ πῶς θὰ ἔκαμε τὴν χωρίστρά του.

— Τί μὲ παρατηρεῖς λοιπὸν ἔτσι; Κατίνα, μοῖ λέγει μειδιδῶν.

Ἐχαμῆλῳσα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἤσθάν-θην ἐρυθριῶσας τὰς παρειάς μου. Ἦμην δυσηρεστημένη, καίτοι κατευχαριστημένη, ἐν μέσῳ τῶν νέων δι' ἐμὲ ἐ-κείνων ἐντυπώσεων. Δὲν εἰξευρον τί ν' ἀποκριθῶ καὶ μη-χανικῶς ἐβούτηξα τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου μου εἰς τὸ μι-κρὸν ἐκ πορσελάνης δοχεῖον ὅπου ἔκαμνε τὸν ἄφρον.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, ἀγάπη μου; εἶπε, πλησιάζων τὸ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.

Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην.

20 Ἰουλίου. Μισσημβρία.

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ὑψίλας Ἐπιτροπείαν.

Ὁλεθρος μέγας ἀπειλεῖ Ἀθήνας. «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» βγαίνει ἀπὸ τινος τὸ μεσημέρι ὅταν τρώγουν οἱ ἄνθρωποι. Ἐκ τούτου στόμαχοι εἰς ἀπεργίαν ἀρνούμενοι νὰ χωνεύ-σωσι φαγητὰ ἐκλαμβάνοντες αὐτὰ ὡς ἄρθρα Γονίδου· ἔντερα εἰς ἐρεθισμόν. Προφθάσατε διότι ἐπικεῖται ἀπει-κταῖον. Πρὸς θεοῦ, πείσατε «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» νὰ βγαί-νῃ ἄλλῃ ὥρα διότι ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι ἀποθνήσκομεν ἀπὸ εἰλεόν.

ΕΚ ΣΥΡΟΥ

Ἀγαπητὸν «Μὴ Χάνεσαι»

Σοῦ γράφω ἀπ' τῆ Σύρα,

τὴν ξακουστὴν γιὰ τὴ χρυσὴ τοῦ Φερεκύδη ψεῖρα.

Ἐντὺν ὅτ' ἀπὸ Πηγαδία της γλεντῶ χωρὶς φροντίδες, τρεῖς μέραις δὲν ἐδιάβασα ἐδῶ ἐφημερίδες, καὶ οὔτε τηλεγράφημα δὲν κύτταξα ἀκόμα, νὰ μάθω κὰν τί γίνεται τοῦ Ἀραμπῆ τοῦ κόμματος.

Μὰ ἔφυγε καὶ ἡ ναυτικὴ τῆς Ἰταλίας μοῖρα, ποῦ ἄνω κάτω ἔφερε τὴν κοιμισμένην Σύρα, καὶ ἐτρέλλανε τοὺς Συριανοὺς μὲ τόσες πατινάδες . . .

ὦ! τί καλὰ, ἂν πρόφθανα καὶ τοὺς Μακαρονάδες.

Πόσους θριάμβους ἔκαμαν καὶ νίκαις ἐδῶ πέρα!

μὲ τοὺς γαδάρους γύριζαν ὅτ' ἐν πόλιν νύκτα μέρα,

πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν μου.

Δὲν εἰξεύρω τί τρελλὴ ἰδέα μοῦ κατέβη, ἀλλ' ἐξεβαλα αἰφνιδίως τὴν χεῖρα μου ἀπὸ τὸ μικρὸν δοχεῖον καὶ κα-τέθηκα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ῥινός του παχεῖαν σφαῖραν ἀφροῦ, ὃν ἔφερον ὁ δάκτυλός μου. Ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ ἐγὼ ἐπίσης· ἀλλ' ἐφουβήθην ἐπὶ στιγμὴν μή-πως θυμῶσῃ.

— Ἀ, ἔτσι, αἱ; θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κυρία μου, καὶ κρατῶν τὴν βούρτσαν, ἤρχισε νὰ μὲ κυνηγῇ ἐν τῷ δω-ματίῳ. Ἐγύριζα περίξ τῆς τραπέζης, ὡχυρομένη ὅπι-σθεν τῶν καθισμάτων. Διελθοῦσα πλησίον τοῦ ἱματιο-φορείου του παρετήρησα τὴν ἐνδυμασίαν του κρεμαμένην, ἤρπασα τὸ καπέλον του καὶ τὸ μετεχειρίσθην ὡς ἀσπίδα. Ἀλλὰ τὰ τρελλὰ γέλοια μὲ παρέλυνον καὶ ἐπειτα τί θέ-λετε νὰ κάμῃ μία μικρὴ γυναικούλα σὰν ἐμὲ ἐναντίον ἐνὸς παληκαρῶ σὰν αὐτόν καὶ ἂν ἀκόμη ἔχῃ καὶ ἀσπίδα;

Ἐπὶ τέλους μ' ἐτσάκωσε, — ἡ πάλιν ὑπῆρξε φρικαλέα. — Μάτην ἐκραύγαζον, συστρεφομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ὅστις μὲ ὑπεκράτει, ἐβλεπόν ἐν τούτοις τὴν τρομερὰν βούρτσαν νὰ προχωρῇ πρὸς ἐμὲ ὡς παχεῖα σφαῖρα χιόνος εἰς τὸ ἄκρον μικρᾶς ῥάβδου.

Κατ' εὐτυχίαν, ἐφάνη ἐπιεικὴς καὶ ἠρέσθη ν' ἀφήσῃ ἐπὶ τοῦ πάγωνός μου μικρὸν λευκὸν στίγμα κραυγᾶς.

— Τὸ εἶδες;

Ἀλλ' ἐγὼ ἀπάσασα τὴν βούρτσα, τῷ εἶπα ἐπιχαρίτως:

— Λεωνίδα, ἀφῆσέ με νὰ σκαπουίσω τὸ πρόσωπόν.

καὶ τὴν Πλατεία ἐβλεπες καὶ τὰ στενὰ τῆς Σύρας
νὰ ξεχειλίζουν μ' Ἰταλῶν παλληκαράδων σπείρας,
καὶ σοὺ ἐξέσχιζαν τ' αὐτὰ οἱ ἦχοι τῶν ὀργάνων,
βιολιῶν, γκράν κάσσας, κιθαράν, σαλπίγγων καὶ τυμπάνων.

Ἦκούετο καὶ μαγικὴ γαδάρων συναυλία,
καὶ ἔτσι ἐθριάμβευε ἡ φίλη Ἰταλία.

Γιὰ τούτους ἀνοίξαν εὐθὺς τῆς Σύρας τὰ παλάτια,
καὶ ἂν δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν καμπόσα μαῦρα μάτια,
θὰ ἔτρεχαν ἑστὴν Αἴγυπτο μὲ Συριανὰ γαϊδούρια,
νὰ κόψουν τὴν πολεμικὴ τῶν Ἀγγλογάλλων φούρια.

Γιὰ τούτους τρυφεραῖς καρδιαῖς ἀφήκαν ἀδεία θέσι,
γι' αὐτοὺς καὶ μπάλος ἔγινε εἰς τοῦ Καλθωκορέση,
καὶ ἀνάψαν τὰ κρέατα ἀφράτου ποδογύρου
μὲ ζέστη εἰκοσι ἐπτὰ βαθμῶν τοῦ Ρεωμύρου.

Μέσ' στὸν Ἰούλιο χορὸς· ναί, φίλοι Ἀθηναῖοι . . .

ἔδω ὁ ἥλιος πρὸ πολὺ ἀπ' τὴν Ἀθήνα καίει,
καὶ τίποτα παράξενο μὲ τοῦτο τὸ καμίνι
εἰς τὸ σαλόνι κανενὸς bal—costumé νὰ γίνη.

Πῶ! πῶ! τί ζέστη! . δὲν φυσᾷ λεπτὴ ζεφύρου αὔρα,
ζεστό νερό, ζεσταῖς καρδιαῖς, ὅλα φωτὰ καὶ λαύρα.
Σελλώσετέ μου γάδαρο ἢ μὴ γαδάρᾳ Μοῦσα,
νὰ τρέξω ἑστὸ **Ἐπισκοπρὸ**, νὰ τρέξω εἰς τὰ **Κροῦσα**,
νὰ δῶ μαγκανοπήγαδα, συκιάς γεμάταις σῦκα.
καὶ κυριῶν συμπλέγματα καὶ ἔρωτες καὶ γλύκα.
Ὡ! πόση ἔχουν νοστιμιὰ ἡ Συριανὰς καὶ χάρι!
Στὴ Σύρα νοστιμίζουνε ἀκόμη καὶ οἱ γαδάροι.
Προγεγραμμένοι σὰν καὶ αὐτοῦ οἱ Πήγασοι δὲν εἶναι,
τοὺς καββαλοῦν πανευγενεῖς τῆς Σύρας δεσποῦναι,

καὶ ἀντὶ μπαμζῶν, μελιτζανῶν κολοκυθοκορφάδων,
βλέπεις ἐσθῆτας καὶ πτερὰ Νυμφῶν καὶ Ναϊάδων,
καὶ ἀπὸ κολόνιες Ἀτκινσον ἢ ῥάχες τῶν μυρίζουν·
γιὰ τοῦτο, φαίνεται, συχνὰ καὶ ἐκεῖνοι ὀγκανίζουν.

Ὡ Ἐλικῶν, ἂν ἀνεβῶ ποτὲ τὰς κορυφάς σου,
θὰ λθῶ ἑστὴ ῥάχη Συριανοῦ ἢ Συριανῆς Πηγᾶσου.
Μόνο ἑστὴ Σύρα βρῖσκονται γιὰ ποιητὰς γαδάροι,
τῆς Πλάκας εἶναι ἄμουςοι καὶ γιὰ χυδαῖα βάρη.

Καὶ ἄλλους στίχους ἤθελα γιὰ τούτους ν' ἀραδειάσω,
ἀλλ' ὅπως πρέπει δὲν ἔχω νὰ τοὺς ἐγκωμιάσω.
Γι' αὐτοὺς ἀξίζουν χίλια Ὀμήρου ῥαψοδίαί,
καὶ εἴθε καὶ τῶν Ἀθηνῶν αἱ ὑψηλαὶ κυρίαί
νὰ ἐμιμοῦντο γρήγορα τὴ Συριανὴ καββάλα,
καὶ ὅλαις ἑστὰς Πλατείας μας νὰ ἤρχοντο πηλάλα.
Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑταιρία μας ἡ **Ἰππεκὴ** ἐκεῖνη
θὰ ἦτο προτιμότερον γαϊδουρινὴ νὰ γίνη.

Μανθάνω πῶς ἐπῆρνε παράσημο διακόσοι·
καὶ ἂν θέλῃ ἡ Κυβέρνησις καὶ εἰς ἐμὲ νὰ δώσῃ,
ἐστὸν κύριον Πρωθυπουργὸν παρακαλῶ νὰ πῇτε
πῶς πάγω ἑστὸ **Ἐπισκοπρὸ**, καὶ ἂν εὐαρεσθῇται,
ἄς μοῦ τὸ στείλῃ ὡς ἐκεῖ μὲ ἓνα γαϊδουριάρη,
καὶ ἐγὼ θὰ τὸν εὐγνωμονῶ γιὰ μίαν τέτοια χάρι.

Souris.

Νὰ εἰξευρες, πῶς θέλω νὰ τὸ σαπουνίσω!

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, μὲ προέβαλε τὸ πρόσωπόν
του, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἤμην ἠναγκασμένη νὰ πατῶ στὰ
νύχια στηριζομένη ὀλίγον εἰς τὸν ὦμόν του, ἐγονάτισε
ἐμπρὸς μου καὶ μοῦ παρέδωκε τὴν κεφαλὴν του.

Διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου μου ἔκαμνα τὸ πρόσωπόν
του νὰ κλίνη πρὸς τὰ δεξιά, πρὸς τ' ἀριστερά, ἐμπρὸς,
ὀπίσω, καὶ ἐσαπούνιζα, ἐσαπούνιζα, γελῶσα σὰν τρελλή.
Ὡχ! πῶς μὲ διασκέδαζε νὰ βλέπω τὸν Λεωνίδα μου
νὰ μοῦ ὑπακούῃ σὰν νήπιον.

Ἐσαπούνιζα τὸ μέτωπόν του, τὴν μύτην του· ἔκλειε
τοὺς ὀφθαλοὺς καὶ μὲ περιέσφιγγε διὰ τῶν δύο του βρα-
χιόνων λέγων μοι:

— Σαπούνιζε, σαπούνιζε, Κατίνα μου, μόνον μὴ μοῦ
βάζῃς ἀφροὺς, μέσα ἑς τὸ στόμα μου, αὐτὸ μόνον σοὺ
ζητῶ.

Καὶ ὅμως! τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατελήφθην ὑπὸ πα-
ραδόξου αἰσθήματος, ὁ γέλως μου ἐσταμάτησεν αἰφνης,
ἡσχύνθη διότι εἶχον τὸν σύζυγόν μου ἐκεῖ, εἰς τοὺς πό-
δας μου, καὶ διεσκέδαζα μαζὴ του ὡς νὰ ἦτο κοῦκλα.

— Εἶμαι πολὺ κουτὴ, καὶ εἶνε πολὺ καλὸς, εἶπα μὲ
τὸν νοῦν μου.

Καὶ ῥίψασα χαμαὶ τὴν βούρτσαν, ἡσθάνθην ὑγροὺς
τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ καταληφθεῖσα ἑξαφῶ ὑπὸ πολ-
λῆς περιπαθείας ἔκλιναν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐφίλησα εἰς
τὸν λαιμόν· μόνον αὐτὴ ἡ θέσις ἦτο ἐλευθέρα.

Τὸ οὖς του ἦτο τόσον πλησίον μου, ὥστε καθ' ἣν
στιγμὴν διήλθον παρ' αὐτὸ τὰ χεῖλή μου ἐκινήθησαν ἀ-
κουσίως μου, καὶ τῷ εἶπα χαμηλοφώνως:

— Μὴ μὲ συνερρίζεσαι.... Λεωνίδα....μου.

Καὶ ἐπειδὴ μὲ κατελάμβανεν ἡ συγκίνησις καὶ ἡ με-
ταμέλεια ἐπίσης:

— Σὲ ἀγαπῶ, προσέθηκα, σὲ ἀγαπῶ.

— Ψυχὴ μου, Κατίνα μου, εἶπε ἀνορθούμενος αἰφνης!

Καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε πολὺ.

Τὶ εὐτυχεῖς ἐκεῖναι αἱ στιγμαί! Δυστυχῶς....ὦ ναὶ
δυστυχῶς! δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιασῇ τὸ σαπουνισμένο
πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν μου.

— Περίμενε λιγάκι, ἀνεφώνησεν ὁρμήσας πρὸς τὴν λε-
κάνην τὴν πλήρη ὕδατος καθαροῦ. Περίμενε λιγάκι.
Θεέ μου! Πόσον μακρὸν ἦτον ἐκεῖνο τὸ νήπιον!

(Κατὰ τὸν **Droz**).

Μαργιόλος.